

Waar IVY
groeit

Waar IVY
groeit
IVY Lessen # 2

Suzy K Quinn

Waar IVY groeit

IVY Lessen serie # 2

Copyright © 2025 Suzy K Quinn

Originele titel Where IVY grows

Vertaling: Eduard Meinema

Website: www.transfiction.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Suzy K Quinn / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403806136

NUR 343

All rights reserved.

VOORWOORD

Joepie!

Je hebt mijn boek opgepakt. Wat in ieder geval betekent dat de cover goed is...

Ik kan nog steeds niet geloven dat zoveel mensen mijn boeken lezen.

Ik voel me elke dag weer nederig door dit feit.

Ik kan je niet genoeg bedanken.

Ik ben een praatgraag type en ik vind het heerlijk om met lezers te praten. Als je me vragen wilt stellen over de boeken of wilt kletsen over wat dan ook, neem dan contact met me op:

E-mail: suzykquinn@devoted-ebooks.com

Facebook.com/suzykquinn (Je kunt me een vriendschapsverzoek sturen. Ik hou van vrienden).

Twitter: [@suzykquinn](https://twitter.com/suzykquinn)

Ik heb ook een **website**: www.suzykquinn.com

Veel leesplezier,

Suzy Xxx

1

Ik hoor een stem.

‘Nee. NEE! Deze keer niet.’

Het is Marc. Schreeuwend.

Mijn ogen flikkeren open en ik voel Marc’s armen om me heen slaan. We liggen in bed, tegenover elkaar, mijn naakte lichaam tegen zijn blote borst gedrukt. Het is ochtend en ik zie roze licht door het slaapkamerraam schijnen.

Marc’s ogen lijken dichtgeschroefd en hij kijkt met pijn.

‘Marc?’ zeg ik.

Ga bij haar vandaan!’ schreeuwt hij, en zijn armen grijpen me steviger vast.

Ik staar naar Marc’s gesloten oogleden terwijl ze over zijn mooie blauwe ogen flikkeren.

Marc’s bleke gezicht gloeit in het ochtendgloren. Hij lijdt en ik kan er niet tegen.

‘Wat is er?’ fluister ik. ‘Marc? Gaat het?’

Marc springt recht en trekt me mee omhoog. Hij ziet er verbijsterd uit. Verward - een kleine jongen op de grens van tranen.

Ik strijk het haar van zijn voorhoofd. ‘Heb je een nare droom?’

Hij opent zijn mond, sluit hem weer en trekt me dan tegen zijn borst.

‘Het was niets,’ mompelt hij, maar zijn stem is gespannen. ‘Gewoon... een droom over iets dat lang geleden is gebeurd. Het spijt me dat ik je wakker heb gemaakt.’

‘Het is oké.’ Ik sla mijn armen om zijn nek. ‘De zon komt op. Ik zou over een paar minuten toch wel wakker zijn.’

Marc laat me op het bed zakken en ik zie dat zijn borstkas snel beweegt, de kleine witte littekens op zijn huid rekken uit bij elke ademhaling. Ik leg mijn hand op zijn hart. Zijn huid voelt te warm aan.

‘Je droom... het klonk slecht.’

‘Het is nu voorbij.’ Hij valt naast me op het kussen en gaat met een vinger over mijn lippen. Dan kust hij me.

Ik sta op het punt om iets te zeggen - om hem meer te vragen over zijn droom. Maar hij kust me harder en ik verdwaal in een wereld van zintuigen. Zijn geur, zijn mond, zijn tong.

Hij trekt zich terug en zijn handen vinden de mijne. Hij kijkt omlaag naar onze vingers die elkaar raken.

‘Herinner je je gisteravond nog?’ vraag ik.

Een glimlach trekt aan Marc’s lippen. ‘Denk je dat ik het zou vergeten?’

‘Misschien.’

‘Alsof ik dat zou doen.’

‘Het maakte me gelukkig. Om te zien hoe je... jezelf in mij verloor.’

Marc’s glimlach breidt zich uit, tot ik zijn mooie witte tanden zie. ‘Oh, is het inderdaad gelukt?’ Hij slaat zijn armen om me heen en ik voel zijn grote handen om mijn rug glijden.

‘Nou en of.’ Ik glimlach in zijn borst. ‘Heel, heel gelukkig.’

‘Wel. Ik doe mijn best, Miss Rose.’ Zijn bruine haar hangt rommelig over zijn voorhoofd en hij ziet er schattig uit, met bruine stoppels die over zijn kaaklijn kruipen.

‘Was het ... speciaal voor jou?’ vraag ik.

Marc strijkt mijn lange haar achter mijn oren. Ik weet dat het pluizig is geworden in mijn slaap en ik wou dat ik een spiegel had. Eigenlijk heb ik die niet. Als ik het niet kan zien, kan ik doen alsof het glad en glanzend is zoals Lucy Liu.

Hij pakt mijn hand en brengt mijn vingers naar zijn lippen, terwijl hij ze heen en weer laat gaan.

‘Speciaal, dat woord is niet goed genoeg.’

Ik voel mezelf grijnzen. ‘Wat is wel goed genoeg als woord?’

Marc haalt zijn schouders op en rolt naar achteren zodat hij naar het plafond kijkt. ‘Taal was nooit mijn sterkste kant. Ik heb liever actie.’

Ik steun op mijn elleboog en kijk naar zijn profiel. Het is zo perfect. Hij ziet er vanuit elke hoek anders uit. Vanaf de zijkant, met een beetje bruine pluis op zijn wangen en verward haar over zijn voorhoofd, lijkt hij op een lid van een boyband. Maar als hij zich naar

me omdraait, kan ik zijn volle kaak zien en ziet hij er scherp en krachtig uit en *oooh*.

‘Actie? Ik daag uit, de grijns reikt bijna tot mijn oren.

Hij trekt me bovenop hem en mijn haar valt naar voren over mijn schouders op zijn borst. Ik voel dat hij hard is tegen mijn buik en ik haal diep adem. Zijn grootte verrast me nog steeds.

‘Daden zeggen meer dan woorden.’ Marc brengt zijn handen naar mijn achterkant en tilt me dan op hem - helemaal.

Ik voel zijn hardheid en grootte tussen mijn benen. Hij zit nog niet in me, maar hij heeft me precies op de juiste plek gezet zodat hij tegen me aandrukt en me laat weten dat hij elk moment naar binnen kan glijden.

Hij houdt me zo vast, plaagt me. Maar ik heb geen geduld als het om Marc gaat, zeker vandaag niet. Ik beweeg mijn heupen zodat ik in de juiste hoek zit om hem naar binnen te laten glijden, en probeer mezelf naar beneden te laten zakken.

Maar Marc laat het niet toe. Hij houdt mijn heupen stevig vast.

‘Zo gretig, Miss Rose. Anticiperen kan ook plezierig zijn.’

Ik staar hem aan. Hij weet dat dit een marteling is. ‘Voor jou misschien.’

We kijken naar elkaar en hij ziet er totaal ontspannen uit. Onder controle. Ik denk terug aan gisteravond en hoop, *hoop* dat het niet eenmalig was. Dat het het begin is van meer toenadering tussen ons.

Ik wil een effect op hem hebben. En verdomme, dat zal ik doen.

Ik glijd met mijn hand tussen zijn benen, voel en masseer hem zachtjes.

Hij zuigt zijn adem in en laat hem dan weer los. ‘Probeer u me te testen, Miss Rose?’

Ik knik en ben blij dat ik zijn handen wat losser op mijn heupen voel. Dit is mijn kans. Ik trek zijn handen weg en laat me naar beneden zakken.

Ik laat een lange kreun horen terwijl hij dieper en dieper in me zakt, en tot mijn vreugde tuimelt er een zwakke ‘*Jezus*’ over Marc’s lippen.

Ik kijk in zijn ogen, wetend dat die van mij helemaal zacht en wellustig zijn geworden. Hem zo in me hebben, me zo vullen, voelt zo, zo goed.

Zijn ogen zijn een beetje onscherp geworden en ik zie hem slikken.

‘Je zei toch dat daden beter zijn dan woorden.’ De woorden strompelen uit mijn mond terwijl de rest van hem in me glijdt. Het wordt moeilijk nog iets te zeggen.

‘Dat heb ik toch gedaan?’ Marc trekt een duivelse wenkbrauw op. Hij heeft nu absoluut de touwtjes weer in handen.

‘Ja,’ mompel ik, terwijl ik voel hoe mijn dijen zijn heupen raken.

Ik hoor buiten iets - luide stemmen - en raak gespannen. De stemmen zijn ver weg. Misschien buiten de poorten van de universiteit. Maar iets aan hen voelt niet goed.

2

‘Wat was dat?’

‘Fotografen, waarschijnlijk,’ antwoordt Marc.

Ik staar hem aan. ‘Dat meen je niet.’

Marc schudt zijn hoofd. ‘Nee. Ik wist dat ze hier vanochtend zouden zijn.’

‘Maar hoe wisten ze *dat jij* hier zou zijn?’

Marc lacht dan. ‘Dat doen ze niet. Ze zijn hier voor jou.’

‘Voor mij?’

Sophia, als je serieus bent over ons samenzijn, dan zal het leven er zo uit gaan zien. Er zullen fotografen op de loer liggen die een stukje van je willen. Ik haat het, maar dat is waar je voor tekent. Je kunt nog steeds van gedachten veranderen.

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik weet wat ik wil.’

De stemmen worden iets luider en ik voel misselijkheid in mijn buik. ‘Ik ben wel bang. Ben jij ooit bang geweest? In de begintagen?’

Marc slaat zijn armen om me heen en trekt me tegen zijn borst. Ik voel hem in me bewegen.

‘Ooh!’

Hij legt zijn neus tegen mijn nek en inhaleert.

‘God, wat ruik je lekker. Vroeger was ik nooit bang. Maar nu ben ik bang.’

Ik trek mezelf omhoog, voel hoe hij zich weer in me herschikt en kijk hem aan. ‘Echt waar?’

‘Natuurlijk ben ik dat. Ik heb nu iets te verliezen.’ Hij pakt een stukje van mijn haar en windt het om zijn hand, laat het over zijn handpalm glijden. ‘Ik ben bang om jou te verliezen.’

Ik frons. ‘Bang mij kwijt te raken?’

Marc laat mijn haar los en laat zijn vingers heen en weer gaan over mijn heupen. ‘Mijn wereld is niet de echte wereld, Sophia. En ik denk dat als je dat eenmaal beseft, je misschien je oude leven terug wilt. Ik zou het je niet kwalijk nemen. En dan ben ik er natuurlijk nog. Als je meer over mij te weten komt, loop je misschien wel een eind weg.

‘Dat doe ik niet,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Gisteravond was het begin van ons. Het echte begin van ons. En nu ik je heb, geef ik je niet meer op.’

‘Oh, *echt*?’ Marc grijnst en rolt me dan op het bed zodat hij bovenop me ligt. Ik zuig mijn adem in.

Hij zit nog steeds in me en ik voel een aangename pijn als mijn lichaam zich om hem heen herschikt.

‘Ik zou het niet kunnen, al zou ik het willen. Je bent als een verslaving. Een slechte gewoonte.’

‘Een slechte gewoonte?’

We glimlachen nu allebei.

‘Een *heel* slechte gewoonte.’

‘Je kunt niet zeggen dat je niet gewaarschuwd was.’ Marc’s greep wordt steviger rond mijn achterste. ‘Maar nu kun je nergens meer heen. Ik heb je precies waar ik je hebben wil.’

‘Ik zou nergens anders willen zijn.’

Een trieste blik flitst in zijn ogen. ‘Wees voorzichtig met wat je wenst.’

Ik til mijn hoofd op. ‘Je bedoelt?’

‘Ik bedoel ... dat er kanten aan mij kunnen zijn die je niet leuk vindt.’

‘Ik weet bijna zeker dat ik die al gezien heb.’

‘Nee.’ Marc schudt zijn hoofd. ‘Er is meer.’

‘Meer?’ Ik houd mijn toon luchtig, in een poging de donkere gedachten die Marc bezighouden niet te laten overheersen. ‘Marc, we hebben allemaal dingen in ons waarvan we niet willen dat anderen ze zien. Maar intimiteit, een relatie - dat betekent alles delen. Licht en donker. Ik heb ook mijn donkere kanten.’

Ik denk aan hoe jaloers ik soms ben. En hoe onzeker ik ben over waarom Marc bij mij wil zijn.

‘Oh, ik heb uw duistere kant gezien, Miss Rose.’ De glimlach is terug op Marc’s gezicht en ik ben opgelucht.

‘Oh, *echt waar*? En wat heb je precies gezien, Mr Blackwell?’

‘Je bent veel te goed van vertrouwen,’ zegt Marc.

‘Ik zou dat nauwelijks een duistere kant noemen.’

Hij begint heen en weer te bewegen, langzaam maar met een vastberadenheid die me de adem beneemt.

‘Oh,’ mompel ik terwijl hij sneller beweegt.

Hij pakt mijn benen op en slaat ze om zijn rug, terwijl hij nu hard en snel beweegt.

Na gisteravond voelen we ons anders samen. Nog steeds heet. Nog steeds sexy. Maar... dichterbij. Zijn lichaam voelt samen met het mijne. Een deel van mij.

Ik neem zijn gezicht in mijn handen en kijk recht in zijn helderblauwe ogen.

Wil je nog een keer klaarkomen?’ fluister ik, terwijl ik hem dieper en dieper voel stoten. Het genot begint zich op te bouwen. ‘Oh God, Marc... wil je dat?’

‘Nog niet,’ zegt hij, zijn ogen sluitend. ‘Pas als jij het doet.’

Hij ademt lang uit en zijn handen grijpen mijn rug, waarna hij zich in me trekt, dieper, dieper, dieper.

Het genot is zo intens dat het bijna pijnlijk is. Ik kronkel onder hem, vastgepind door zijn gewicht. Hij laat me niet bewegen, laat me niet weggkomen van het genot. Hij heeft me bijna zover, helemaal, en dat weet hij. Nog een paar stoten en ik ben van hem. Maar ik wil dit niet alleen doen. Ik wil dat hij bij me is, helemaal. Net als gisteravond.

‘Wacht,’ adem ik. ‘Ik wil dit nog niet doen. Niet zonder jou.’

Hij rolt op zijn rug en neemt me mee.

‘Laat me je bekijken,’ zegt hij en tilt me van zijn borst af.

‘Oh God, Marc,’ mompel ik, terwijl ik heen en weer beweeg. Ik kan er niets aan doen. Ik kan niet helder denken. Ik kan mezelf niet tegenhouden. Marc. Oh Marc.’ Ik voel golven van warmte langs mijn benen omhooggaan. Ze raken mijn buik in één keer en ik val voorover op zijn borst.

Marc klemt zijn handen stevig op mijn heupen en laat me niet ontsnappen terwijl de warmte zich over mijn hele lichaam verspreidt.

‘Oh,’ kreun ik, terwijl ik overal genot voel. Maar het gaat gepaard met verdriet. Hij is niet gekomen. Ben ik hem weer kwijt?

‘Marc -’

Hij brengt me tot zwijgen door zijn lippen tegen de mijne te drukken en me dan heen en weer te wiegen. Eenmaal, tweemaal, driemaal en dan ...

Hij kreunt en zijn ogen verstrakken, zijn tanden op elkaar geklemd. Elk deel van zijn lichaam ontspant en hij zakt in het bed, zijn ogen halfgesloten.

‘Heb je ...?’ vraag ik.

Marc knikt zachtjes.

Ik begraaf mezelf in zijn borst, kruip tegen hem aan, voel zijn littekens en zijn borsthaar en glimlach als ik zijn armen om me heen voel.

Ik hou van je,’ fluistert Marc. ‘Klaar om de wereld onder ogen te zien?’

3

Ik heb geprobeerd niet te denken aan wat ons buiten de school te wachten staat.

Gewikkeld in Marc's armen, in een cocon in mijn slaapkamer, zijn we veilig. Maar daarbuiten... Ik weet dat de paparazzi ons zullen opwachten. Mij opwachten, om precies te zijn.

Ze krijgen vanmorgen een heel verhaal. Een Marc Blackwell bonus.

Ik denk aan de foto die ze van Marc en mij genomen hebben in het huis van mijn vader. God weet wat voor verhaal ze daarmee gaan vertellen in de ochtendkranten. Onschuldig meisje verleid door gemene oudere man? Of sletterige studente verleidt haar Hollywood hunk leraar?

'Weet je zeker dat je hier klaar voor bent?' vraagt Marc, nu serieus. Ik genoot van zijn speelse kant en wou, *wou* dat we gewoon een normaal stel konden zijn. Maar ... dat zijn we niet. Op geen enkele manier.

'Bijna.' Ik geniet van mijn wang tegen zijn warme borst en wil nog een paar minuten van hem - zijn blote huid, zijn heerlijke geur en zijn sterke armen.

Zo liggen we even, tot ik mezelf dwing om te bewegen.

'Laten we het doen,' zeg ik, terwijl ik me van hem losruk.

'Weet je het zeker? Want Sophia, ik kan hier weggkomen zonder gezien te worden. Je kunt dit nog steeds afblazen. Ik wilde niets van dit alles voor jou. Geloof me. Dat wil ik nog steeds niet.

'Maar ik wil jou,' zeg ik. 'En dit alles hoort bij jou. Het is een deel van jou.'

Marc steunt op zijn elleboog en ik krijg een mooi zicht op zijn lange, gespierde arm. 'Laten we ontbijten en ze dan hun foto's gaan geven.'

Ik schud mijn hoofd. 'Ik ben te nerveus om te eten.'

'Je moet iets eten.'

'Eerlijk gezegd zou ik dat niet kunnen. Ik wil dit gewoon achter de rug hebben.'

Marc zucht. 'Prima. Als je erop staat.'

Ik glip van hem weg en loop naar mijn kledingkast. Ik trek schoon ondergoed aan en mijn hand zweeft over een marineblauw broekpak dat ik van Jen moest kopen voor de audities. Ik moet er slim uitzien. Bekwaam. Volwassen. Niet te jong.

Ik voel Marc achter me en hij reikt over mijn schouder om mijn favoriete skinny jeans tevoorschijn te halen.

'Draag wat je bent,' zegt hij. 'Wees jezelf vandaag. Ze moeten weten wie je echt bent. Ze zullen van de echte jij houden, net als ik.'

Ik draai me naar hem toe en kijk omhoog in zijn blauwe ogen, zo helder en licht vandaag, als diamanten die de hemel weerspiegelen. 'Marc. Waarom hou je van me? Ik bedoel... dat zullen ze toch allemaal denken? Waarom zou iemand als jij verliefd worden op iemand als ik?'

Hij glimlacht en mijn hart smelt. 'Omdat jij *jij* bent.'

'Betekenis?'

'Je ziet het niet, hè?'

'Zie wat niet?'

Wat het is waardoor mensen van je houden'.

'Mensen houden niet van me,' lach ik. 'Tenminste, niet meer dan van iemand anders. Ik zie niet in waarom *jij* van me houdt. Ik ben maar gewoon. Een gewoon meisje uit een gewone plaats.'

'Je bent zeker *niet* gewoon,' zegt Marc. 'Ik heb nog nooit iemand zoals jij ontmoet. Als je iemand anders was geweest,

was deze situatie nooit gebeurd.’ Hij zucht. ‘Jezus, wat een puinhoop.’

Ik voel pijn in mijn borst. ‘Een puinhoop? Is dat hoe je ons ziet?’

Marc tilt zijn hoofd op en ik zie pijn in zijn ogen. ‘Jij niet. Ik.’

‘Je bent geen puinhoop. Je bent perfect.’

Marc lacht. ‘En daarom hou ik van je, Sophia. Omdat alles voor jou goed is.’ Hij slaat zijn armen om me heen. ‘Kleed je aan, nu. Je publiek wacht.’

4

We lopen hand in hand de accommodatietoren uit, verblind door het felle zonlicht. Ik draag mijn meest comfortabele kleren - een zwarte trui die ik al sinds mensenheugenis heb, een spijkerbroek en Converse. De echte ik.

Natuurlijk draag ik ook de navy kasjmier jas die Marc voor me kocht. Die past als gegoten en geeft me een veel beter figuur dan ik heb. Een beetje Marc kan geen kwaad vandaag.

Marc draagt hetzelfde als gisteravond - een zwart T-shirt, een cargo broek en grijze sportschoenen. Hij heeft gedoucht en zijn haar is een beetje vochtig.

Geen jas, natuurlijk. Typisch Marc. Hij merkt helemaal niets van de kou, en het *is* zeker koud vandaag. Hij ziet er helemaal als een actieheld uit en ik verwonder me over het feit dat deze man, deze knappe Hollywoodacteur, mijn hand vasthoudt. We zijn samen. Het voelt gek om die woorden zelfs maar te denken. Maar ze zijn waar.

Het terrein is stil en leeg en er heerst een gevoel van totale stilte als we over het grindpad sluipen. Het zal wel komen door al die slapende studenten, meters bij ons vandaan in hun warme bedden. Wat een geluk hebben zij. Zij hoeven zich alleen maar zorgen te maken over het ontbijt en de colleges van vandaag.

Het is een mooie, koude, frisse dag en de ijswitte blauwe lucht doet me denken aan de dag dat Marc me in het bos vond. Een sprankje vage zon schijnt boven ons, maar het is nu zeker herfst. Bijna winter. De lucht is koud en er komt mist uit onze monden.

Wat zal er van mijn leven op de universiteit worden als we het de wereld vertellen?

Ik knijp in zijn hand en trek hem tot stilstand. ‘Wat gebeurt er als we het iedereen vertellen? Zal ik hier ooit nog terugkomen?’

Marc glimlacht. ‘Natuurlijk doe je dat. Het is allemaal geregeld.’

‘Wat... hoe?’

Marc neemt mijn beide handen in de zijne. ‘Ik heb alles gepland.’ Hij trekt een wenkbrauw op. ‘In het hoogst onwaarschijnlijke geval dat je zou besluiten je privacy en je veiligheid weg te gooien om bij een man als ik te zijn.’

Ik glimlach. ‘Je moet geweten hebben wat een makkelijke keuze het voor mij zou zijn.’ Ik trek een wenkbrauw terug.

‘Ik heb ook andere plannen.’

‘Andere plannen?’

‘Voor het geval je van gedachten verandert.’

‘Van gedachten veranderd?’ Ik slik. Heeft hij geen idee wat ik voor hem voelt? ‘Ik verander niet van gedachten.’

Marc schudt zijn hoofd en frons zijn wenkbrauwen. ‘Spreek niet te snel.’

‘Marc, ik -’

Marc knijpt in mijn handen. ‘Ik zal je geen les meer geven. Tenminste, niet in de klas.’

‘Nee, Marc. Je hebt het beloofd. Je kunt niet weggaan. De andere studenten -’

‘Sophia. Je zou nu toch moeten weten dat ik nooit een belofte aan jou zou breken. Ik geef nog steeds les aan de andere studenten. Maar jij en ik doen privés. Je gaat niet meer naar mijn lessen. Ik denk niet dat het gepast zou zijn, of wel?’

Daar denk ik over na. Het lijkt een ideale oplossing, dus ... wat is mijn probleem?

Ik haal adem. ‘Dit soort dingen, kunnen we er eerst over praten?’

‘Bevalt het je niet wat ik van plan ben?’

‘Ik hou er niet van om niet *gevraagd* te worden.’

Marc trekt me aan zijn borst en zwart katoen wrijft over mijn wang.

‘Oh, Sophia, Sophia. Ik beloof dat ik mijn uiterste best zal doen om geen controlerend monster meer te zijn. Voor jou is alles mogelijk.’ Zijn toon is licht, maar ik kan zien dat hij serieus is.

‘Het is goed,’ fluister ik, terwijl ik zijn handen pak.

‘Kom op.’ Hij knijpt in mijn vingers. ‘Ik wil weten wat daarbuiten wacht. Hoe eerder ik weet waar we mee te maken hebben, hoe beter.’

We houden elkaars hand vast en lopen over het pad. Als we een hoek omlopen, zie ik de schoolpoorten voor ons en mijn hart klopt in mijn keel.

Daar, achter het smeedijzer, is een zwarte zwerm fotografen, die elkaar verdringen en bevechten om dicht bij de tralies te komen.

Sommigen zijn over de hekken geklommen en duwen hun camera's over de metalen pieken. Anderen duwen tegen de zwarte leuning, hun jassen geplet, armen en benen erdoorheen.

Oh mijn god.

Er is een flits. Dan nog een. Dan tientallen, klik, klik, klik, als een pan popcorn.

Ik sla mijn hand tegen mijn ogen.

‘Marc -’

‘Blijf dicht bij me.’ Zijn stem is koud. Boos. ‘We hebben hier goede beveiliging. Ze komen niet over de poort. Blijf gewoon dicht bij me. God, ik wou dat je dit niet wilde doen. Ik wou dat we weg konden vliegen naar mijn eiland, en dat je nooit met al deze onzin te maken zou hebben.’

‘We moeten dit doen.’ Ik slik, hard. ‘Ik wil niet in de schaduw leven.’

Marc trekt een wenkbrauw op. ‘Je kunt veel plezier hebben in de schaduw.’

Ik glimlach. ‘Misschien. Maar ik hou van het licht. Niets groeit zonder zonlicht.’

We lopen naar voren en mijn knieën voelen slap. Er zijn zoveel fotografen. En ze lijken zo... gewelddadig. Grijperig. Onverschillig. Het enige wat ze willen is een stukje van ons. Het kan ze niet schelen dat we mensen zijn.

‘Waar komen ze allemaal vandaan?’ fluister ik, terwijl ik merk dat een van de fotografen een pak draagt. De manier waarop hij staat maakt dat hij er belangrijk uitziet - als een advocaat of zakenman. Waar de andere fotografen vechten om een plekje, staat hij koel vooraan en niemand probeert hem uit de weg te duwen.

Hij heeft een lang gezicht, netjes geschoren zwarte bakkebaarden en warrig zwart haar dat modieus is opgestoken. Iets in zijn grijze ogen doet me denken aan een detective - er is iets slims aan hem dat me bang maakt.

Ik denk dat ik hem ergens eerder heb gezien en dan dringt het tot me door. Giles Getty. Van de krant *The Daily News*.

5

Marc ziet Getty ook en zijn gezicht wordt donkerder. ‘Sommigen van hen komen regelrecht uit de goot,’ zegt hij verblindend. Hij pakt mijn hand steviger vast. ‘Jezus. Iemand moet het geweten hebben...’

‘Geweten...?’

‘Dat we hier vandaag allebei zouden zijn. Dit had niet mogen gebeuren... *Christus*. Dit is dichtbij genoeg.’ Hij trekt me tot stilstand. ‘Als hij hier is ... is dit een slecht idee.’

‘Wie?’

‘Getty.’

De camera’s flitsen nog steeds en er zweven witte vlekken voor mijn ogen.

‘Wat is er zo slecht aan hem?’

‘Ik ken Giles Getty al heel lang,’ gromt Marc. ‘Een oude vijand, zou je kunnen zeggen. Hij is gevaarlijk. Vooral als het om vrouwen gaat.’

Marc leidt me weg van het hek. ‘We doen later een persinterview. Voor nu moet ik je ergens veilig onderbrengen.’

Hij trekt me mee in de richting van het college. We slingeren gebouwen in en uit en over grindpaden tot we voor het Queen’s Theatre staan.

‘Waar gaan we naartoe?’ vraag ik, struikelend over het grind. ‘De achterpoort is daar.’

‘Er is nog een uitweg,’ zegt Marc, terwijl hij een sleutelbos uit zijn cargo broek haalt. ‘Hierin.’

Hij opent de enorme houten deuren van het theater en trekt me mee naar binnen.

Het is koud en donker in het theater en alles wordt pikdonker als Marc de deuren dichtslaat. Ik hoor de sleutel kraken in het slot.

Ik voel nog steeds Marc's hand in de mijne en hoor zijn ademhaling - snel en oppervlakkig.

'Marc? Wat gebeurt er?'

'Hou gewoon mijn hand vast. Het is goed zo. Wees niet bang.'

Ik had het me niet gerealiseerd, maar ik *ben* bang. Mijn hart bonst hard in mijn borst en mijn mond is droog.

De manier waarop Marc reageerde op Getty ... er is iets aan de hand. Iets slechts.

'Waarom viel Giles Getty je zo vaak lastig?' vraag ik terwijl Marc me door het theater leidt. In de duisternis, terwijl Marc mijn hand vasthoudt, begint mijn hart te vertragen.

Laten we zeggen dat ik meer van hem weet dan de meesten,' zegt Marc. 'Iedereen weet dat hij niet eerlijk speelt. Of aardig is. Hij deinst nergens voor terug om zijn verhaal te krijgen en het maakt hem niet uit wie er gewond raakt. Maar er is meer... hij heeft het leven van mijn zus al geruïneerd.'

'Je zus?'

Marc geeft geen antwoord.

'Marc?'

'Sophia, Getty is geen man waar ik over wil praten. Zeker niet als ik bij jou ben.'

Ik slik. 'Je weet hier de weg,' zeg ik, struikelend over een verhoogde vloertegel. 'Zelfs in het donker. Doe je dit vaak?' Ik hoop dat hij de glimlach in mijn stem kan horen.

'Ja.' Hoewel ik hem niet kan zien, weet ik dat hij teruglacht. 'Eigenlijk tastte ik jarenlang in het duister, totdat ik jou ontmoette. Helemaal in het donker.'

'En nu?'

'Dingen zijn anders.' Hij gaat met zijn duim heen en weer over mijn handpalm.

Ik voel de massa van het podium naast ons en weet dat we backstage gaan. We komen tot stilstand en ik hoor het gekletter van metaal en het gerammel van sleutels.

6

‘Een geheime doorgang?’ fluister ik.

‘Zo zou je het kunnen noemen. Deze deur leidt naar een ruimte onder de grond.’

‘Ben je gisteravond zo binnengekomen?’

‘Misschien. Maar ik kan niet al mijn geheimen prijsgeven.’

Er flikkert oranje licht en ik knipper met mijn ogen als het prikt. Ik zie een lange, stenen trap voor ons en de geur van schimmel komt me tegemoet.

Koude lucht stijgt op vanaf de trap.

Ik draai me om om Marc te zien, zijn knappe gezicht in oranje schaduw, en verbaas me erover hoe ik hier naast hem sta. Het voelt nog steeds niet echt, om bij Marc te zijn. De welving van zijn jukbeenderen en de lijnen aan weerszijden van zijn mond. Zijn dikke wenkbrauwen en die ogen, blauw als een zomerlucht, die naar me kijken. Hij is echt helemaal hier. In het echte leven. Bij mij. Dit is geen film.

Hij ziet me kijken en glimlacht.

Maak je geen zorgen. Er zijn daar beneden geen monsters.’

‘Oh nee?’ glimlach ik terug.

Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Noemt u mij een monster, Miss Rose?’ Hij legt mijn hand op een koude, houten leuning en helpt me naar de eerste trede.

‘Nou. Je schijnt een geheime grot te hebben. Dat is een beetje monsterlijk, vind je niet?’

‘Ik heb je gewaarschuwd dat ik niet was zoals andere mannen.’

‘Dat is zeker.’

Marc doet de deur achter ons dicht en op slot. ‘Hou me vast.’

Hij pakt mijn hand en leidt me de trap af. Al snel bereiken we onderaan een grote, vlakke betonnen ruimte. In een verre, donkere hoek staat een zwarte Aston Martin met getinte ramen.

‘Van jou, neem ik aan?’ zeg ik terwijl we ernaartoe lopen.

‘Heel scherpzinnig van u, Miss Rose. Hoe hebt u dat geraden?’

Ik weet dat Marc me plaagt, maar ik kan het niet laten om te zeggen: ‘Het is zwart. Zoals alles wat je bezit.’

‘Alles wat ik bezit? Daar vergis je je in, Sophia. Ik bezit ook veel rode dingen.’

‘Wat is er gebeurd met de Ford Mustang?’

‘Deze auto is sneller.’

‘Is een Aston Martin niet de auto van James Bond?’ vraag ik terwijl Marc een sleutel pakt en erop klikt. De auto vergrendelt met een space age geluid dat ik nog nooit eerder heb gehoord.

‘James Bond heeft veel auto’s.’

‘Je hebt de rol van James Bond toch afgewezen?’ vraag ik terwijl Marc de passagiersdeur voor me opent.

Marc knikt.

‘Waarom?’

‘Het personage paste niet bij me.’

‘Maar je hebt zijn auto.’

‘Het is niet zijn auto. Het is mijn auto. James Bond heeft de DB5 en de V8. Dit is een Rapide S op maat. Hij is uniek in zijn soort.’

‘Punt genoteerd. Maar Marc, jij bent een acteur.’ Ik schuif op de leren stoel. ‘Je kunt elke rol spelen. Hoe kun je zeggen dat een personage niet bij je past? Je zou makkelijk James Bond kunnen spelen.’

Marc springt op de bestuurdersstoel en klikt zijn portier dicht. ‘Als het om nationale iconen gaat, ben ik voorzichtig. Ik wil ze niet verpesten voor mensen.’

‘Verpesten?’

De speelse blik verlaat Marc's gezicht. 'Denk erover na, Sophia. Denk na over waar ik mee bezig ben.'

'Je bedoelt...' Ik weet niet goed hoe ik het moet zeggen. 'Behoeft om de leiding te hebben?'

Marc start de auto en ik sluit de deur.

Ik staar uit het raam naar de sombere, donkere ondergrondse ruimte. Ik voel me raar over wat Marc net zei. *De dingen waar ik mee bezig ben*. Het is waar. Zijn smaak is ongewoon. Maar ik dacht dat hij, nu we een stel zijn, open zou staan voor meer manieren van vrijen. Dat we meer gelijk zouden zijn.

'Marc -'

'Laten we van onderwerp veranderen.' Marc zet de auto in de drive en draait aan het stuur. We rijden de duisternis tegemoet, maar dan verschijnt er een lange streep wit licht die steeds breder wordt tot ik een weg zie en de hoge herenhuizen van het centrum van Londen.

We rijden de weg op en ik houd me vast aan de stoel. De auto draait met hoge snelheid bochten. 'Hoe heb je zo leren rijden?' vraag ik, mijn stem piepend.

'Tijdens het filmen van *Lightning Bolt*,' zegt Marc. 'De stuntman was verdwenen, dus leerde ik racewagens besturen. Ik heb bijna twee auto's total loss gereden, maar we hebben alle scènes gefilmd die we nodig hadden. Angst voor de dood is een geweldige manier om snel te leren.'

Hij ziet er volledig ontspannen en op zijn gemak uit achter het stuur, één hand nonchalant gebarend terwijl hij praat.

Ik daarentegen ben extreem gespannen. Als je naar Marc en mij kijkt, zou je denken dat we in twee verschillende voertuigen zitten. Ik haat snel rijden.

'Waar gaan we naartoe?' vraag ik.

'Niet ver. Ergens met goede beveiliging. En ergens waar we een persinterview kunnen doen.'

'En dat zou zijn?'

'Het Carlo Hotel.'

7

‘De Carlo?’

Marc glimlacht. ‘Je hebt ervan gehoord?’

Ik barstte in lachen uit. ‘Wie niet? Ik kijk omlaag naar mijn kleren. ‘Maar Marc... dat meen je niet. Ik bedoel, kijk eens hoe ik gekleed ben.’

Marc schudt een klein beetje met zijn hoofd. ‘Het maakt niet uit.’

‘Maakt niet uit?’

Hij antwoordt niet, maar ik weet vrij zeker dat ik weet wat hij bedoelt. Het maakt niet uit, *want je bent bij mij*.

Ik slik. Ik ben niet zo dol op chique plaatsen. Of misschien zijn mooie plaatsen niet zo dol op mij. Ik krijg altijd twee linkervoeten als ik ergens speciaal naartoe word gebracht. Twee linkervoeten en vlekken op al mijn kleren. En dat zijn alleen nog maar de Essex restaurants waar Jen graag heen gaat. Ik ben nog nooit in mijn hele leven ergens geweest zoals in de Carlo.

‘Waarom kunnen we niet naar jouw huis gaan?’ zeg ik. ‘Daar is het toch veilig?’

‘Dat kan niet,’ zegt Marc veel te snel. ‘Niet vandaag.’

Hij kijkt me aan, ik denk dat hij aanvoelt dat ik een beetje in de war ben door die opmerking.

‘Ik heb nu bezoek.’

‘Een bezoeker?’

‘Correct.’

‘Wie?’

‘Niemand die je kent. Ze moet nu ergens verblijven. Dat is alles. Ze zal er niet lang zijn.’

‘Zij?’

‘Het is niet voor lang. Je kent haar niet. Het is niet iets voor jou om je zorgen over te maken.’

‘Wie is zij? Iemand met wie je bent uitgeweest?’ Ik hoor de lelijke jaloezie in de woorden.

‘Niemand over wie je je zorgen hoeft te maken.’

Ik zie aan Marc dat dit gesprek voorbij is, maar ik voel me ziek. Ik kauw op een duimnagel en probeer de slechte gedachten die mijn brein binnendrijven van me af te schudden. Wie is die vrouw die bij hem thuis logeert en waarom heeft hij dat niet eerder gezegd?

Word niet paranoïde.

We rijden Piccadilly op, slaan linksaf en vervolgens rechtsaf.

Marc heeft zo moeiteloos de controle. Kalm. Beheerst. De woede van daarnet is helemaal verdwenen en hij is weer de baas. Maar ik wil niet dat hij zo de baas is. Op dit moment heb ik het gevoel dat we weer uit elkaar glijden.

Marc brengt de auto tot stilstand op een kruispunt en kijkt naar het verkeer. Een grote rode Londense bus rijdt voorbij, gevolgd door de ene zwarte taxi na de andere.

‘Marc, weet je het zeker?’ zeg ik.

‘Zeker weten?’

‘Over... mij.’

Hij draait zich naar me om. Jaloezie of geen jaloezie, ik kan me nauwelijks bewegen als hij zo naar me kijkt - alsof hij honger naar me heeft. Zijn ogen drinken me op. ‘Natuurlijk weet ik het zeker.’

‘Maar Marc... wij tweeën... jullie zijn beroemd. Enorm beroemd. En die vrouw bij jou thuis...’

‘Vergeet dat maar. Je raakt van streek om niets. En ik wou dat ik niet beroemd was, geloof me. Ik zou het morgen allemaal inruilen als ik kon.’

‘Maar je bent een geweldige acteur. En ik ben gewoon ...’ Ik laat mijn handen openvallen.

‘Je bent *gewoon* mooi en goed en open en bedwelmend, en precies wat ik wil,’ zegt Marc, terwijl hij me met zijn blik vasthoudt. ‘Ben ik wat jij wilt?’

‘Dat weet je best.’

‘Dan zijn we perfect voor elkaar.’

Het verkeer klaart op en Marc trekt de auto uit het kruispunt. We rijden een paar meter langs de weg en ik zie verderop de blauwe en gouden luifels van het Carlo Hotel.

Marc brengt de auto tot stilstand en een portier met een hoge hoed met gouden randje haast zich om mijn deur te openen.

Bij de ingang hangt een vlag van de Unie en ik zie blauwe viooltjes en klimop groeien in bakken langs de trappen van het hotel.

‘Ivy,’ zeg ik glimlachend.

Ik zie Marc’s kaak trillen van vermaak. ‘Ik zou graag zeggen dat ik het speciaal voor jou had geplant, maar zo ver had ik niet vooruitgedacht.’

Ik stap uit de auto, voel me enorm zelfbewust en sla mijn jas stevig om me heen. Ik wou dat de jas helemaal tot de grond reikte, zodat de portier mijn jeans en Converse niet kon zien.

Marc springt uit de auto, loopt naar de stoep en pakt mijn hand. Hij gooit de autosleutels naar de portier en leidt me de trap op naar het hotel.

‘Je bent nerveus,’ zegt hij terwijl mijn vingers tegen de zijne trillen. ‘Dat hoeft niet. Er is hier niets om zenuwachtig over te zijn.’

‘Makkelijk voor jou om te zeggen.’

We gaan door een glazen draaideur, die ons dicht op elkaar drukt, en komen dan uit in een lichte, crèmekleurige ontvangstruimte.

Ik stop en staar, mijn zenuwen en jaloezie tijdelijk vergeten. De lobby. Het is zo mooi. Ik kan het bijna niet bevatten. Het is alsof de hele kamer uit crèmekleurig marmer is gehouwen en vervolgens met gouden strepen is beschilderd. Er zijn glazen deuren en spiegels, allemaal geaccentueerd met goud, en er ligt een prachtig rood tapijt over de glanzend witte vloer.

Een enorme vaas met frisse witte rozen staat in het midden van de lobby.

Marc loopt naar de receptie en ik hoor mijn Converse piepen op de witte vloertegels als ik hem volg.

Er lopen gasten rond in de lobby en ik bloos als ze naar ons staren. Eigenlijk staren ze naar Marc. Ik ben een bijzaak. Als ze me zien, verradt hun blik dat ze niet onder de indruk zijn.

‘Iedereen staart,’ fluister ik, terwijl mijn keel strak aanvoelt.

‘Ben je het niet gewend dat mensen naar je staren?’ fluistert Marc terug, terwijl hij naar me toe leunt zodat onze wangen elkaar bijna raken.

Ik schud mijn hoofd.

‘Dan ben je niet erg oplettend.’

8

De vrouw achter de receptie geeft Marc een oogverblindende glimlach. Ze kijkt niet eens naar mij. Is ze discreet of ben ik haar aandacht niet waard?

‘Mr Blackwell. Welkom terug. Hoe kan ik u helpen?’

‘Goedemorgen, Caroline. De King Charles Suite - is die vrij?’

‘Ja, meneer Blackwell.’ De vrouw knikt. ‘Zal ik iemand u naar boven laten brengen?’

‘Dat is niet nodig. Maar ik zal naar beneden bellen met een lijst van dingen die we naar de suite willen brengen.’

‘Zeker.’ De vrouw knikt, tikt op haar computertoetsenbord en overhandigt Marc dan een sleutel aan een zware sleutelhanger. ‘Goed. U weet de weg.’ Ze straalt naar hem.

‘Dat weet ik. Dank je.’ Hij schenkt haar een korte glimlach en ze staart hem aan, helemaal *star struck*.

Marc leidt me terug door de lobby, langs de rozen, en ik kan het niet helpen om ‘Wow’ te zeggen als we ze passeren.

De rozen zijn gefranjerd, als een petticoat, en perfect van kleur. Het is alsof iemand ze uit witte zijde heeft geknipt en mijn vingertoppen jeuken om ze te strelen.

Een man in een grijs pak met witte handschoenen over zijn schouder lacht naar me.

‘Witte O’Hara rozen,’ zegt hij. ‘Frans. Alles hier is gebaseerd op de Franse stijl.’

Ik glimlach terug en kijk weer om me heen. Overal is wel iets te zien - uit goud gesneden cherubijnen, verfijnde kooflijsten en antieke meubels. ‘Het is zo mooi. Je werkt hier vast graag.’

‘Dat doe ik.’

Ik voel Marc’s ogen op me gericht en zie dat hij glimlacht.

‘Ik ben blij dat je het mooi vindt,’ fluistert hij terwijl hij in mijn hand knijpt.

Ik glimlach nerveus terug. ‘Wie niet?’

‘Je zou versted staan.’

‘De gebruikelijke suite, Mr Blackwell?’ vraagt de man in een grijs pak.

Marc knikt.

Er zijn glazen dubbele deuren naast de man en hij opent er een voor ons. ‘Sta mij toe.’

‘Dank je,’ zeggen Marc en ik samen.

We komen binnen in een lange, brede ruimte met overal loungestoelen. Een man in pak speelt *Unforgettable* op een vleugelpiano en ik hoor het geritsel van kranten en het gerinkel van theekopjes van Chinees porselein.

De rozen zijn vergeten, ik voel me weer misplaatst, als een klein meisje dat in de kleerkast van haar moeder snuffelt. Ik ben niet goed genoeg voor deze plek. Zeker niet zonder Marc. Ik pak zijn hand steviger vast en probeer de blikken die we krijgen te negeren.

‘Wees alsjeblieft niet nerveus, Sophia,’ zegt Marc terwijl we door de lange ruimte lopen. ‘Je zult je snel thuis voelen. Dat beloof ik.’

‘Dat weet ik niet zeker,’ zeg ik. ‘Je lijkt de plek vrij goed te kennen.’

‘Ik logeerde hier altijd als ik naar Londen kwam,’ zegt Marc. ‘Voordat ik mijn herenhuis kocht. Ik hou van de geschiedenis hier. De meeste meubels en tapijten zijn antiek. Ze waren hier al toen de Carlo werd gebouwd.’

Het gefladder in mijn maag wordt wat zachter en er sluipt een glimlach op mijn gezicht. ‘Ik vind het geweldig dat je geïnteresseerd bent in geschiedenis.’

‘Geschiedenis geeft ons verhalen en verhalen geven ons films. Ik ben *zeer* geïnteresseerd in geschiedenis.’

We lopen verder en Marc leidt me door een gang en vervolgens naar een lift.

‘Wauw, alweer.’ De binnenkant van de lift ziet eruit als boekenplanken. Ik reik mijn hand uit en strijk met mijn vingers over de ruggen van de boeken.

Marc drukt op een knop en de deuren schuiven dicht.

Hij neemt mijn vingers tussen zijn handen en kust de toppen. ‘Zo nieuwsgierig.’

We kijken elkaar aan en plotseling vertellen zijn ogen me hoe graag hij me wil.

De lift begint te stijgen en mijn maag zakt naar mijn voeten. De lift is koel en stil en ik hoor Marc ademen. Hij kijkt me weer *zo* aan. Alsof hij een jager is en ik zijn prooi.

Plotseling tilt Marc mijn armen hoog boven mijn hoofd en drukt mijn handen tegen de wand van de lift.

Oh.

Hij leunt over me heen en ik voel zijn kracht. Dit wordt gevaarlijk.

Marc leunt naar beneden en kust mijn nek, zachtjes en langzaam.

Dit wordt *echt* gevaarlijk.

‘Wat ik er niet voor over zou hebben,’ fluistert hij in mijn huid, ‘om je hier vastgebonden te hebben, wachtend tot ik je zou neuken elke keer als de lift naar mijn verdieping kwam.’

‘Hoe zit het met de andere gasten?’ mompelt ik.

Zijn handen verstrakken rond mijn vingers. ‘Als de andere gasten in de buurt van de lift komen, krijgen ze met mij te maken.’

Hij laat zijn vingertoppen langs mijn bovenarmen glijden en ik voel een stille ‘*oh*’ over mijn lippen komen. Dan glijden zijn vingers terug naar mijn polsen en grijpen ze stevig vast.

‘Sophia, Sophia, Sophia,’ ademt Marc. ‘Ik zou je zo neuken in deze lift. Dat weet je toch? Je weet toch met wie je jezelf inlaat?’